

Nejvyšší soud České republiky
prostřednictvím
Okresního soudu v Olomouci
datovou schránkou

V Praze dne 9. ledna 2026

Dovolatel:

Mgr. Vladimír Chlup

dat. nar. 8. 4. 1970, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem, ev. č. ČAK 13167,
společníkem Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 24793345, se
sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3

Dovolání ve prospěch obviněného

proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 2To 130/2025-488 ze dne 23. 10. 2025
a proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci č. j. 4 T 111/2024-450 ze dne 27. 3. 2025

Přílohy:

- plná moc
- rozsudek Okresního soudu v Olomouci č. j. 4 T 111/2024-450
- usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 2To 130/2025-488
- dále dle textu

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, IČO: 247 93 345, DIČ: CZ24793345

e-mail: office@nielsenlegal.cz, www.nielsenlegal.cz

Společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 174728.

I.**Předcházející rozhodnutí ve věci**

1. Právnímu zástupci dovolatele byl dne 14. 4. 2025 doručen rozsudek Okresního soudu v Olomouci č. j. 4 T 111/2024-450 ze dne 27. 3. 2025.
2. Napadeným rozsudkem byl dovolatel shledán vinným z toho, že:

s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem, sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat, a to i mimo hranice České republiky, ve vztahu k Evropské komisi a Evropskému parlamentu, a v období od 12. 7. 2021 do 3. 6. 2022:

1. z blíže nezjištěného místa, vystupující jako zástupce České republiky, předložil v německém jazyce požadavky o vyčlenění prostředků Evropské unie v rozsahu 434 670 000 000 Kč na realizaci takzvaného projektu ROBOT, tyto dne 12. 7. 2021 adresoval představitelům Evropskému parlamentu (adresované osobě Monika Hohlmeier) a Evropské komisi (adresované osobám Ursula von der Leyen a Johannes Hahn), přičemž dne 12. 7. 2021 byly zásilky uvedeným evropským institucím doručeny,
2. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení Nejvyššího správního soudu“ datovanou dnem 16. 8. 2021, kterým se znemožňuje činnost Bezpečnostní informační služby ČR od data 15. 10. 2009 do 09. 09. 2016 a ukládá osobám identifikujícím se s funkcí předsedy senátu Nejvyššího správního soudu, aby předešly dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, a to nejpozději do 8. 10. 2021, uvedené usnesení pak odeslal podáním na pobočce České pošty Olomouc 1, dne 17. 8. 2021 na adresu: Bezpečnostní informační služba, P. O. BOX 1, 150 07 Praha 57, kam byla zásilka doručena dne 24. 8. 2021,
3. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení o znemožnění činnosti ústavních činitelů“ datované dnem 19. 10. 2021, kterým se znemožňuje činnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, přičemž toto usnesení podal na podatelnu Nejvyššího správního soudu dne 19. 10. 2021 a na Ústavní soud na adrese Joštova 8, Brno dne 19. 10. 2021,
4. vydávajíc se za „nejvyšší ústavní instituci“ a zastupující Českou republiku, na blíže nezjištěném místě vyhotovil písemnost nazvanou „Předběžné opatření 1/2022“ datované dnem 3. 6. 2022, kterým stanovil osobám identifikujícím se s Ministerstvem obrany České republiky a Generálním štábem Armády České republiky, aby se zdržely další sabotáže demokratického právního státu a umožnili přípravu příslušných realizačních smluv v intenci „Usnesení 1/2022“, o dílčí urgentní realizaci projektu ROBOT v souvislosti s aktivitami Ruské federace a Čínské lidové republiky od 4. 2. 2022 tak, aby byly podepsány do 30. 9. 2022, uvedené „Předběžné opatření“ pak dne 3. 6. 2022 v 10:28 hodin osobně předal na podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 6, tedy ad. 1, 3-4) neoprávněně vykonával úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, nebo jinému orgánu veřejné moci, ad. 2) vykonal úkon, který může být vykonán jen z moci soudu,

čímž měl spáchat přečin присвоjení pravomoci úřadu dle § 328 zákona trestního zákoníku, a byl odsouzen podle ustanovení § 328 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.

Podle ustanovení § 81 odstavce 1 trestního zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen. Podle § 82 odstavce 1 trestního zákoníku byla mému klientovi stanovena zkušební doba v trvání 16 (šestnácti) měsíců.

3. Proti rozsudku podal dovolatel v zákonné lhůtě odvolání.
4. Dne 11. 12. 2025 bylo dovolateli doručeno usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 2 To 130/2025-488, jímž bylo dovolatelovo odvolání zamítnuto.

Dovolatel tímto podává proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 2To 130/2025-488 ze dne 23. 10. 2025 a proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci č. j. 4 T 111/2024-450 ze dne 27. 3. 2025 dovolání a současně žádá, aby Nejvyšší soud odložil výkon rozhodnutí.

II.

Rozsah a důvody odvolání

5. Toto dovolání směřuje proti napadenému rozsudku a proti napadenému usnesení v celém rozsahu.
6. Toto dovolání podává dovolatel z následujících důvodů:
 - Obviněný byl odsouzen za uplatnění svých vlastních základních práv a svobod, uvozených ústavním zákonem LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD.
 - Rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy.
 - Rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.
 - Trestní stíhání probíhalo v rozporu s Listinou (výslovné vyloučení hlavy páté Listiny, porušení čl. 8 odst. 3 Listiny) a trestním řádem (porušení § 36, § 75, § 105, § 107, právo na zákonného soudce).

III.

Odůvodnění dovolání

7. Zcela zásadním pochybením soudů obou stupňů je, že se ve svých rozhodnutích naprosto nijak nevypořádaly se zcela zásadní otázkou, a to, zda bylo jednání dovolatele skutečně nezákonné, tedy zejména:
 1. zda byl „vlastní obecný výklad“ čl. 21 a čl. 23 LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD nesprávný a v čem případně tato nesprávnost spočívala,
 2. v jakých konkrétních skutcích spočívá naplnění skutkové podstaty jemu vyčítaného trestného činu, tedy jakým konkrétním jednáním si měl přisvojit pravomoc orgánu veřejné moci,
 3. jaký konkrétní orgán veřejné moci je nadán pravomocemi, které dovolatel vykonával, tedy pravomocemi založenými na ustanoveních čl. 21 a čl. 23 Listiny (trestně stíhán byl ve věci „CHLUP PŘISVOJENÍ SI PRAVOMOCI ÚŘADU OLOMOUC 1. MÁJE“ – důkazy č. 1, 2, 3).

Proto jejich rozhodnutí spočívají na zcela nesprávném právním posouzení skutku i na nesprávném hmotně právním posouzení jednání dovolatele. Lze dokonce konstatovat, že rozhodnutí spočívají dokonce na absenci jakéhokoliv právního posouzení, jak je podrobněji uvedeno dále.

8. Ačkoliv dovolatel chápe, že předmětná záležitost je právně nelehká, nelze pro věc zcela zásadní právní otázky zcela ignorovat obecnými formulacemi. Je právem každého očekávat, že se soudy budou jeho věci zabývat, že ji posoudí v jejích konkrétnostech a že úvahy, které je vedou k rozhodnutí, budou schopny jednoznačně a jasně vysvětlit. Nic z toho se v předmětných řízení nestalo. Rozhodnutí jsou tak zcela nepředzkoumatelná a i z dalších důvodů nezákonná.
9. Poukázat lze na některé konkrétní části napadených rozhodnutí. Například v bodu 16 napadeného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci soud cituje způsob, jímž mají být soudy vytýkané listiny dovolatele uvozeny, přičemž však vynechává zcela zásadní část, a tou je formulace, že dovolatel vystupuje v zastoupení České republiky „dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod“, příp. „dle čl. 23 a 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“. Dovolatel navíc vždy zcela jednoznačně uváděl své jméno, své kontaktní údaje apod. Právě tato skutečnost je přitom pro posouzení věci zcela zásadní. Nejenže z ní jednoznačně vyplývá, že dovolatel nevystupoval úmyslně ve snaze vykonávat jakékoli úkony neoprávněně, že neskrýval ani nezastíral svou identitu ani povahu jednotlivých listin a že ani nevykonával úkon, který může být vykonán jen orgánem veřejné moci, ale i to, že jeho jednání postrádalo jakoukoliv společenskou škodlivost, když uvedené listiny byly jednoznačně hned v úvodu označeny jako listiny, jimiž dovolatel aplikuje ustanovení Listiny o přímé účasti na správě věcí veřejných.
10. Soudy se vůbec nevypořádaly s jednoznačnou skutečností, že ustanovení čl. 21 odst. 1 i čl. 23 Listiny jsou skutečně v Listině obsaženy. Jejich existence není domněnkou či svévolnou interpretací základního zákona České republiky ze strany dovolatele. Měly-li pak soudy za to, že dovolatel aplikoval svá ústavní práva chybně, bylo jejich povinností k takovému závěru dojít a takový závěr řádně odůvodnit. Nic z toho se v řízení nestalo. Čl. 21 odst. 1 Listiny dává v kontextu jejího čl. 23 (a čl. 25 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech) za zcela konkrétních podmínek právo na správu věcí veřejných přímo, opravdu KAŽDÉMU (vizte čl. 2 odst. 3 Listiny a čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.), nejen zvoleným, jmenovaným, či lidmi vybraným osobám, a právě tato skutečnost je podstatnou charakteristikou demokratického právního státu, kterou se odlišuje od čistě zastupitelské demokracie.
11. Pokud odvolací soud v bodu 19 hodnotí otázku společenské škodlivosti jednání dovolatele, opět z odůvodnění nelze zjistit, v čem měla taková škodlivost konkrétně spočívat. Soud se pouze omezil na velice obecné vyjádření, jímž de facto jen kopíruje znění právních předpisů. Takové odůvodnění je naprosto nedostatečné.
12. Pokud pak společenskou škodlivost posuzoval okresní soud, pak z bodu 23 jeho rozsudku vyplývá, že ji dovozuje z jakési volné úvahy o důsledcích situace, kdy by se uvedené listiny dostaly do dispozice jiných fyzických osob. Taková úvaha, která je zcela nepodložená, nemůže vést k závěru o společenské škodlivosti, nota bene v situaci, kdy dovolatel neučinil nic pro to, aby snad jím vytvořené listiny mohly budit alespoň minimální zdání o tom, že byly vydány soudy či jinými orgány veřejné moci. Úvaha soudu ve stejném bodu o tom, že existují skupiny lidí, které popírají samotnou existenci České republiky, je pak již zcela absurdní. Nejenže dovolateli není známo, o jaké skupiny lidí má jít, že z odůvodnění vůbec nevyplývá, na čem je argumentace těchto osob založena apod. Předmětem jednání ale musí být právě

jednání dovolatele. Z odůvodnění ani z celého průběhu řízení nevyplývá sebemenší souvislost dovolatele se soudem zmiňovanými skupinami osob. Pokud soud prvního stupně posuzoval věc tímto prizmatem, přičemž se ale vůbec nezabýval argumentací a právním názorem dovolatele, pak to může dokonce svědčit o podjatosti soudce. O podobnou úvahu však nelze opřít natolik závažný závěr, že jednání dovolatele bylo společensky škodlivé.

13. Soudy tedy ve svých rozhodnutích v podstatě jen zcela formalisticky zrekapitulovaly průběh řízení a argumentaci dovolatele a státního zástupce, přičemž se nekriticky přiklonily k obecným vyjádřením státního zástupce. Již jen z tohoto důvodu jsou obě napadená rozhodnutí nezákonná, což dokládá i judikatura Ústavního soudu – viz například nálezy ÚS sp. zn. I.ÚS 3050/17 ze dne 10. 1. 2018: *„Součástí ústavních záruk spravedlivého procesu, vyplývajících zejména z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je požadavek náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí. Smyslem odůvodnění je především seznámení účastníků řízení s úvahami, na nichž soud založil své rozhodnutí. Jeho nezbytný rozsah se přitom odvíjí od předmětu řízení a povahy rozhodnutí, jakož i od návrhů a argumentů uplatněných účastníky řízení, s kterými se soudy musí adekvátně vypořádat. To neznamená, že součástí odůvodnění musí být výslovné vypořádání se s každým tvrzením či námitkou účastníků řízení, nebo jakákoliv dílčí úvaha soudu, kterou učinil v rámci svého rozhodování, ať už se týkala jeho procesního postupu, skutkových zjištění nebo právního posouzení. Jako celek však odůvodnění musí účastníkům řízení umožňovat seznatelnost těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím přezkoumatelnost soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti.“*
14. Podobně pak nálezy ÚS sp. zn. III.ÚS 271/96 ze dne 6. 3. 1997: *„Nezávislost rozhodování obecných soudů se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesněprávním a hmotněprávním rámci. Procesněprávní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, jak vyplývají z čl. 36 a následujících Listiny základních práv a svobod, jakož i z čl. 1 Ústavy České republiky. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit... Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. V případě, kdy odůvodnění neobsahuje konkrétní důkazy, nýbrž pouhé odvolání na obsah spisu, jakož i v případě, že je posuzované rozhodnutí soudu pro nedostatek důkazů a pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, jsou právní závěry soudu porušením ústavního principu zákazu libovůle v rozhodování, pročež nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i s čl. 1 Ústavy České republiky.“*
15. Pokud se soudy nijak nezabývaly obsahem listin, jejichž vznik kladou dovolateli za vinu, otázkou zákonnosti a oprávněnosti dovolatele postupovat tak, jak postupoval, ani otázkou toho, který orgán veřejné moci je oprávněn postupovat dle čl. 23 Listiny, pak nemohly v žádném případě dojít k závěrům o vině a trestu, jak vyplývají z napadeného rozsudku a usnesení. Ostatně nebyl ani určen žádný konkrétní úřad, jehož pravomoc si měl dovolatel přisvojit – trestní stíhání vedené ve věci „CHLUP PŘISVOJENÍ SI PRAVOMOCI ÚŘADU OLOMOUC 1. MÁJE“ jen dokazuje, že tento jednal svým jménem, ze svého bydliště a ve věcech, které jsou v demokratickém právním státě právem nebo povinností KAŽDÉHO, tedy dodržování mezinárodních smluv (Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Severoatlantická smlouva) a Listiny základních práv a svobod. Právě v současné době se např. ukazuje, že právě tyto aktivity dovolatele mohou zachránit NATO před politickým a právním kolapsem.

16. S tím pak souvisí i to, že soud neprovedl řadu důkazů, které dovolatel předložil a jimiž dokládal legitimitu svého postupu. Ať již jde o:

- sdělení Ares(2021)5399876 ze dne 1. 9. 2021;
 - korespondence s GŠ AČR (p. T. Kučera) od 30. 3. 2022;
 - časopis JMO 11-12/2022;
 - korespondence s GŠ AČR (p. M. Bulka) od 16. 2. 2023;
 - KS č. 22121000617 ze dne 27. 4. 2023;
 - dopis společnosti PRAMACOM-HT pro MO ČR ze dne 26. 9. 2024;
 - dodatek č. 2 ke KS č. 22121000617 ze dne 6. 12. 2024;
 - příručka ZÁKLADNÍ NAUKA O KOMPLETECH MBK;
 - Holländer P., Materiální ohnisko Ústavy a diskrece ústavodárce, In: Právník 4/2005;
 - dokument SPR. ÚS 706/09 ze dne 13. 11. 2009;
 - dopis ústavního soudce prof. Jana Musila ze dne 17. 2. 2010;
 - SPR. ÚS 123/10 ze dne 19. 2. 2010;
 - dopis ústavního soudce prof. Vladimíra Sládečka ze dne 1. 9. 2020;
 - důvodovou zprávu k návrhu ústavního zákona č. 295/2021 Sb.
- apod.

17. Jak dále vyplývá z úvodní části výroku napadeného rozsudku, dovolatel byl shledán vinným z trestného činu dle § 328 trestního zákoníku proto, že „*sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat...*“. K tomu si dovolatel dovoluje upozornit, že skutkovou podstatou předmětného trestného činu je neoprávněný zásah do pravomoci *orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jinému orgánu veřejné moci*. Česká republika však orgánem veřejné moci není. Již jen z tohoto hlediska je zřejmé, že dovolatel byl odsouzen za jednání, které není trestnými činem, a tedy došlo k porušení zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege.

18. Zcela ignorovat nelze ani jazykové vyjádření napadeného rozsudku Okresního soudu v Olomouci, z něhož vyplývá, že se dovolatel měl dopustit trestného činu tím, že sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat „*s odkazem na čl. 21 a 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem*“. Postrádá-li tato část výroku formulaci jako „nesprávným“ výkladem apod., pak lze rozsudek vykládat tak, že je dovolateli vyčítán postup dle Listiny. Ad absurdum by pak bylo možné mít za to, že bude-li i po právní moci rozsudku postupovat v souladu s Listinou, může tím porušit podmínku, s níž mu byl výkon uloženého trestu odložen. **I s ohledem na to dovolatel žádá, aby Nejvyšší soud odložil výkon trestu.**

IV.

Samostatné vyjádření dovolatele k samotnému meritu věci

Dovolatel je přesvědčen, že pokud soudy v napadených rozhodnutích označily jeho jednání za nezákonné, bylo jejich povinností odůvodnit tyto své závěry, což neučinily. V rozhodnutích se soustředily pouze na formální a chybný výklad obsahu listin, jejichž vznik kladou dovolateli za vinu, aniž by se však zabývaly jejich skutečným obsahem, v něm obsaženou argumentací dovolatele, aniž by se vůbec s obsahem těchto listin podrobněji seznámily.

S ohledem na to si dovolatel dovoluje seznámit Nejvyšší soud se svou meritorní argumentací s tím, že věří, že alespoň Nejvyšší soud ji vezme při svém rozhodování v úvahu a řádně se s ní vypořádá.

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, IČO: 247 93 345, DIČ: CZ24793345

e-mail: office@nielsenlegal.cz, www.nielsenlegal.cz

Společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 174728.

- I. Česká republika je členským státem Organizace spojených národů (vizte č. 30/1947 Sb.), vázaná od 3. ledna 1976 (vizte č. 120/1976 Sb.) mezinárodní smlouvou MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech, což jí v souladu s Preambulí a čl. 1 Severoatlantické smlouvy (vizte č. 66/1999 Sb.) umožnilo stát se 12. března 1999 členskou zemí Severoatlantické aliance (NATO). Garantem členství v NATO je vláda Spojených států amerických (vizte třetí větu Sdělení č. 66/1999 Sb. a čl. 10, 11, 13 a 14 Severoatlantické smlouvy). Přesto byl dne 5. prosince 2025 předložen v Senátu (S.2174) i Sněmovně reprezentantů (HR 6508) Kongresu USA tzv. „NATO Act“ (vizte důkaz č. 4) požadující, aby prezident USA oznámil vypovězení Severoatlantické smlouvy za účelem vystoupení Spojených států z Organizace Severoatlantické smlouvy.
- II. Tentýž den, tedy rovněž 5. prosince 2025, zveřejnila administrativa Donalda Johna Trumpa, 47. prezidenta Spojených států amerických, Národní bezpečnostní strategii (vizte důkaz č. 5), v níž je na str. 26 uvedeno: *„Trumpova administrativa se ocitá v rozporu s evropskými představiteli, kteří mají nerealistická očekávání ohledně války, jež se opírají o nestabilní menšinové vlády, z nichž mnohé pošlapávají základní principy demokracie, aby potlačily opozici. Velká evropská většina si přeje mír, ale tato touha se nepromítá do politiky, a to z velké části kvůli podvracení demokratických procesů ze strany těchto vlád. To je pro Spojené státy strategicky důležité právě proto, že evropské státy se nemohou reformovat, pokud jsou uvězněny v politické krizi. Evropa však pro Spojené státy zůstává strategicky a kulturně životně důležitá.“*
- III. Výše uvedený „NATO Act“ upřesňuje konkrétní neshody mezi USA a evropskými členy NATO mj. i takto: *„(13) Na summitu ve Walesu v roce 2014 se členové NATO zavázali vynaložit 2 procenta svého hrubého domácího produktu na obranu, což je známé jako ‘Wales Pledge’. (14) O více než deset let později téměř 1/3 členů NATO nesplnila závazek z Walesu.“* Konkrétně v případě České republiky dosáhl z tohoto důvodu vnitřní dluh Armády České republiky ke konci roku 2025 výše přes 750 mld. Kč (vizte důkaz č. 6) a během řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 20 Nc 5001/2022 a Městským soudem v Praze sp. zn. 53 Co 238/2022 (obě ve vazbě na skutek 4) a na ně přímo navazujících řízení sp. zn. 4 T 111/2024 a 2 To 130/2025 tak vzrostl nejméně o 315 330 000 000,- Kč; tedy o 72,5 %.
- IV. Vážnost situace potvrzuje zpráva renomované tiskové agentury Reuters ze dne 9. prosince 2025 (vizte důkaz č. 7), z níž vyplývá, že členské státy NATO v Evropě mají do konce roku 2027 přesvědčit vládu USA, že to s konvenční obranou NATO myslí vážně. Vzhledem ke skutečnosti, že demokratický právní stát Česká republika nebyl USA zařazen mezi „neoficiálně podporované“ státy EU (vizte důkaz č. 8), týká se ho to násobně, a to i s ohledem na to, že po roce 1999 je jeho bezpečnost doktrinálně vázána pouze na členství v Severoatlantické alianci.

- V. Na možnost výše uvedených skutečností a z nich vyvěrajících nebezpečí, tedy politicko-ideologického (liberálního) tlaku na dysfunkci NATO, a z toho plynoucího poškození ústavního zřízení a obranyschopnosti České republiky mj. z důvodu neplnění aliančních závazků vč. finančních, upozorňoval dovolatel dlouho, až s uplatněním svých základních práv a svobod vydal dne 12. 7. 2021 předmětné ROZHODNUTÍ 1/2021 („ROBOT“, skutek č. 1 předmětného řízení), které bylo vzato na vědomí Evropskou komisí [vizte Ares(2021)5399876, připuštěný, ale neprovedený důkaz v předmětném řízení], nerozporoval jej Evropský parlament ani osoby jednající jménem Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (vizte v návaznosti na skutek č. 3 předmětného řízení). Jednal přitom v souladu s čl. 23 a čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž soudy se v napadených rozhodnutích otázkou, proč by snad výklad uvedených článků Listiny základních práv a svobod ze strany dovolatele, vůbec nezabývaly, ačkoliv je pro posouzení věci zcela zásadní. Tuto otázku přitom nelze posoudit bez toho, aby se soudy zabývaly skutečným obsahem listin, jejichž vznik je dovolateli kladen za vinu.
- VI. Přesto byl můj klient následně v rozporu s Listinou stíhán (KRPM-112020-15/TČ-2022-140573-510), obžalován (3 ZT 107/2022) a odsouzen (4 T 111/2024 a 2 To 130/2025) osobami, které podle dovolatele i písemně potvrdily, že neuznávají Českou republiku jako demokratický právní stát (chápou ji v omezeném podání jen jako „zastupitelskou demokracii“, přičemž tak popírají zásady, které vyvěrají přímo z Listiny základních práv a svobod, a to zejména, avšak nejen, právě z článků 21 a 23) a výslovně se odmítají řídit Listinou základních práv a svobod s tím, že svoji vůli neváhají prosazovat násilím vč. porušování základních práv a svobod (mj. 0 Nt 6039/2023, 0 Nt 5002/2023, 47 To 439/2023). Z tohoto důvodu lze proběhlé řízení považovat nejen za zmatečné, ale i protiústavní, vedené přímo proti uplatňování základních práv a svobod mého klienta (čl. 23, čl. 21 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Listiny), tedy i proti Listině jako takové (vizte mj. Preambuli Listiny a čl. 1, čl. 2, čl. 3 odst. 3, čl. 4, čl. 7 a čl. 8 odst. 3).
- VII. Nastalá situace tedy nastoluje následující právní otázky:
1. Je Česká republika demokratický právní stát, nebo zastupitelská demokracie?
 2. Co je to demokracie?
 3. Je Listina základních práv a svobod ústavní zákon?
 4. Musí být vše v souladu s Listinou základních práv a svobod, lze v ní dělat změny?
 5. Je platné soudní rozhodnutí vč. nálezů ústavního soudu, které je v rozporu s Listinou?
 6. Může ústavní soud zrušit ústavní zákon?
 7. Kdo může posoudit, je-li ústavní zákon v souladu s Listinou?
 8. Může občan jednat jménem pléna Nejvyššího správního soudu?

9. Musí soudy za všech okolností chránit základní práva a svobody, založené Listinou?
10. Kdo má za všech okolností chránit demokratický právní stát?
11. Jak obnovit činnost ústavních orgánů po aktivaci a naplnění čl. 23 Listiny?

VIII. Ad VII. 1. - posouzení právní otázky „Je Česká republika demokratický právní stát, nebo zastupitelská demokracie?

1. Dle čl. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, je „*Česká republika svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana*“, a proto je součástí ústavního pořádku České republiky dle čl. 3 Ústavy Listina základních práv a svobod, která je od 28. prosince 1992 i jejím prvním a základním zákonem (vizte sdělení č. 2/1993 Sb.).
2. Přesvědčení o tom, že Česká republika je zastupitelská demokracie, zastávané Okresním soudem v Olomouci a Krajským soudem v Ostravě, není objektivní skutečností, ale vyplývá z historického dědictví (triviální rétoriky) po 25. 9. 1555, kdy byl přijat Augšpurský mír, později spojený s myšlenkou „koho panství, toho náboženství“, která se po více jak 1044 letech od ustavení civilizační kultury Západ (1. říšská synoda v Orléans v roce 511, dále vizte důkaz č. 9) dostala do rozporu s do té doby morálně závazným Biblickým Desaterem. Uplatnění nepřirozeného „koho panství, toho víra“ vedlo nejprve k ustavení absolutistických monarchií (svrchovanosti jednoho), které následně podlehlý cyklu republiky (vizte Platón, Ústava, kniha osmá), a to v podobě oligarchie (na území Česka v letech 1848 až 1918, vizte Pillersdorfovu ústavu), následně timokracie (1918 až 1848 vizte zákon čís. 121/1929 Sb.) a nakonec i ochlokracie (1848 až 1991, vizte zákon č. 150/1948 Sb.).
3. Právě absolutismus vedl po roce 1555 na Západě k opuštění středověkého učení o trojím lidu (nad nímž byl cestou morálně závazného Desatera od onoho roku 511 jen Náš Pán - Ježíš Kristus), a umožnil nastolení světského dualismu pán (vrchnost) – lid (poddaní). Tento dualismus ovládající – ovládaný přinesl nejen tzv. druhé nevolnictví (zrušeno v roce 1781) a robotu (zrušena v roce 1848), ale i tzv. ZASTOUPENÍ „svrchovaného lidu“, tedy nedemokratické ústavy let 1918 až 1991 (dokumenty se posuzují dle obsahu).
4. Dle § 1 odst. 1 timokratické Ústavní listiny Československé republiky právě ona určuje, „*kterými orgány svrchovaný lid si dává zákony, uvádí je ve skutek a nalézá právo*“, čímž dává veškerou moc do rukou tehdejšího Ústavního soudu, neboť právě on rozhoduje, co je s ní v souladu (vizte čl. I a čl. II ji uvozujícího zákona čís. 121/1920 Sb.). Období let 1918 až 1948 tedy bylo národně-socialistické (vizte

- např. zákony č. 1/1918 Sb. a č. 12/1945 Sb.) a lid „národa Československého“ v něm byl svrchovaný skrze státní orgány (společenským zřízením byla republika v podobě timokracie).
5. Dle čl. IV. odst. 1 již ochlokratické Ústavy Československé republiky č. 150/1948 Sb. *„svrchovaný lid vykonává státní moc zastupitelskými sbory, které jsou lidem voleny, lidem kontrolovány a lidu odpovědny“*, což je blíže vysvětleno v Preambuli takto: *„Chceme, aby to byl stát lidové demokracie, v němž si lid svými zástupci zákony nejen dává, nýbrž je svými zástupci také sám vykonává“*, neboť v souladu s jejím úvodem: *„My, lid československý, prohlašujeme, že jsme pevně rozhodnutí vybudovat svůj osvobozený stát jako lidovou demokracii, která nám zajistí pokojnou cestu k socialismu.“*
6. V souladu s ochlokratickým posunem (od Platónovy tyranie k ochlokracii definované Polybiem, Dějiny, kniha šestá) byla následnou ochlokratickou Ústavou Československé socialistické republiky č. 100/1960 Sb. definována v jejím čl. 4 vedoucí síla ve společnosti v podobě Komunistické strany Československa, a proto je třeba dále věnovat již pozornost nikoliv zákonům, nýbrž především Stanovám Komunistické strany Československa (poslední vydání je z dubna roku 1986), dle kterých je (str. 5 Stanov) vedoucí zásadou organizační výstavby strany (a tedy i společnosti) tzv. demokratický centralismus, který mj. znamená, že (str. 6 Stanov) všechny orgány se volí zdola až nahoru, menšina a jednotlivci se disciplinovaně podřizují rozhodnutím většiny a usnesení vyšších orgánů jsou bezpodmínečně závazná pro všechny nižší orgány.
7. Dne 29. října 1992 nabyl platnosti a účinnosti ústavní zákon č. 493/1992 Sb., jenž mj. změnil i čl. 1 Ústavy č. 100/1960 Sb. tím, že místo původní proklamace, že *„Československá socialistická republika je socialistický stát, založený na pevném svazku dělníků, rolníků a inteligence, v jehož čele je dělnická třída“* (vedoucí role KSČ dle čl. 4 byla vypuštěna zákonem č. 135/1989 Sb.) stanovil, že *„Česká a Slovenská Federativní Republika je demokratický právní stát složený z České republiky a Slovenské republiky.“* Stalo se tak v souladu s Listinou základních práv a svobod, uvozenou již 8. února 1991. Přesto však až do 31. 12. 1992, tedy navzdory Listině (a neplatně), zůstal čl. 2 ústavního zákona č. 100/1960 Sb. ve znění: *„(1) Veškerá moc v Československé socialistické republice patří pracujícímu lidu. (2) Státní moc vykonává lid zákonodárnými sbory, které jsou jím voleny, a lidovým hlasováním (referendem). (3) Zákonodárné sbory v České a Slovenské Federativní Republice jsou: Federální shromáždění, Česká národní rada a Slovenská národní rada.“* Od 8. 2. 1991 do 31. 12. 1992 tak byla Ústava v rozporu s jí nadřazenou Listinou (vizte § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.). Jednalo se tedy o přechodné období, původně mělo trvat jen do 31. 12. 1991 (vizte § 6 odst. 1 ústavního

zákona č. 23/1991 Sb.), ale míra změny byla tak velká, že se o rok protáhlo. Zde je třeba („omluvně“) zdůraznit, že uvozením přirozenoprávní Listiny se společnost nevypořádávala jen s nepřirozeně-pozitivistickou ochlokracií let 1948 až 1991, ale i s timokracií 1918 až 1948, oligarchií 1848 až 1918, a dokonce i absolutistickou monarchií po roce 1555, tedy nikoliv jen s více jak 72 lety existence československého státu (1918 – 1991), ale také s více jak čtyřmi stoletími pozitivistického „koho panství, toho víra“.

8. Od 1. ledna 1993 je tedy (dle čl. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.) Česká republika svrchovaný, jednotný a **demokratický právní stát**, jehož nejvyšší normou je od 28. 12. 1992 (vizte sdělení č. 2/1993 Sb. a následný kontext ústavního zákona č. 1/1993 Sb., a to nejen v čl. 1 až 4) Listina základních práv a svobod, umožňující nejen jeho demokratický vznik, ale po více jak čtyřech staletích i uznání neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona. Samostatná Česká republika tedy již není založena na nedemokratické „svrchovanosti lidu“, ale na „svrchovanosti zákona“, a to ne ledajakého zákona, ale toho přirozeného (přirozených práv člověka), v podobě Listiny základních práv a svobod.
9. I přes od 8. 2. 1991, resp. 28. 12. 1992, kodifikovanou „neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona“ vyhlásili soudci ústavního soudu v plénu dne 21. 12. 1993 nález č. 14/1994 Sb., v němž tvrdí (vizte str. 100 ve Sbírce zákonů 1994), že *„východiskem formálně-legalistické argumentace navrhovatelů je úvodní tvrzení, že české právo je založeno na svrchovanosti zákona“*. *Tím pomíjejí vyšší princip, totiž princip svrchovanosti lidu, který je nositelem nadstátní moci, moci konstruktivní, zatímco zákon je produktem moci uvnitř státu již konstituované a institucionalizované. V rámci ústavního státu nejsou již svrchovanosti, tam jsou již jen kompetence. České právo není založeno na svrchovanosti zákona.* Plénium soudců Ústavního soudu České republiky se tak již v roce 1993 nedokázalo oprostít od staleté nepřirozené historické zátěže „koho panství, toho víra“. Nebyli sami – dne 1. 1. 1994 měl začít platit zákon č. 292/1993 Sb. „obnovující“ použití tzv. trestního příkazu v trestním řízení soudním. Uvedená přesvědčení soudců o „svrchovanosti lidu“ nebo Parlamentu (a následně moci výkonné zastoupené státními zástupci) o tom, že „samosoudce může bez projednání věci v hlavním líčení vydat trestní příkaz (v předmětném řízení vizte rozhodnutí č. j. 4 T 111/2024-236), jestliže skutkový stav je spolehlivě prokázán opatřenými důkazy“ (ačkoliv tím dochází k nerespektování hlavy páté Listiny, zaručující každému právo na soudní a jinou právní ochranu vč. práva na spravedlivý proces – v předmětné věci výslovně např. rozhodnutí č. j. 47 To 439/2023-24) jsou v rozporu s Listinou. Tisky č. 14/1994 Sb. a č. 292/1993 Sb. jsou nebezpečné nejen pro občany

České republiky, vč. představitelů moci zákonodárné, výkonné a soudní, ale umožňují i (dále nastíněné) zpochybnění samostatnosti České republiky, neboť dle mezinárodního práva umožňují vůči západní společnosti konkurenčním civilizačním okruhům aktuální zpochybňování základních práv a svobod. Řešit je v letech 1993 až 1994 nebylo pro zaslepenost příslušných institucí možné, bylo potřeba počkat na průkaznější situaci.

10. Soudci Okresního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě (jakož i příslušníci Policie České republiky a státní zástupci) v postupu vůči dovolateli opakovaně písemně potvrdili, že nerespektují zásady demokratického právního státu a chtějí jej plně nahradit tzv. zastupitelskou demokracií, tedy společenským zřízením odpovídajícím předchozí ochlokracii (dle zákonů č. 100/1960 Sb. nebo č. 150/1948 Sb.) nebo timokracii (zákon č. 121/1920 Sb.). Sami sobě svými důkazy tedy potvrdili, že nehodlají uznávat základní práva a svobody dovolatele, uznávat neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona – Listinu základních práv a svobod. Předmětná řízení (vč. řízení vedená pod sp. zn. 4 T 111/2024 a 2 To 130/2025) tedy nemohou být v souladu s Listinou, a proto jsou nezákonná.

IX. Ad VII. 2. - posouzení právní otázky „Co je to demokracie?“

1. Dovolatel vystudoval v letech 1990 až 1995 obor historie a obor politologie na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde i následně dvě desetiletí externě přednášel (vizte již uvedený důkaz č. 9). Je si tedy vědom historických a sociálních souvztažností spojených s body VIII.1. až VIII.10. výše, mnohé z takového protiústavního postupu dokáže pochopit, a to i s určitým porozuměním, zvláště je-li to nyní spojeno s obranyschopností, což je i jeho dlouholeté profesní zaměření. Rozumí tedy i tomu, že jedním z důvodů uvedeného protiústavního postupu ústavních orgánů je také neosvojení si pojmu DEMOKRACIE, odvozeného od kombinace řeckého slova „δήμος“ (démós) a přípony „-κρατία“ (-kratía), mocensky označující stát. Významem samotného slova „démós“ je souhrnné (duální) označení nejen pro administrativní správu obce, ale i její občany, nejedná se tedy o označení pro před rokem 1989 (vizte Slovník spisovného jazyka českého) neživotně pojímaný „lid“ (nyní jsou to dle normativního Slovníku spisovné češtiny i lidé), kterému spíše odpovídá řecký pojem „ὄχλος“ (ochlos), spojený s pojmem ochlokracie.
2. Klasická vzdělanost Západu je spojena i se znalostí řecké filozofie (a římského práva), kde k nejvýznamnějším spisům patří Platónův dialog Ústava popisující v osmé kapitole tzv. cyklus republiky, tedy její náchylnost k neustálému střídání jejích čtyř forem – timokracie, oligarchie, demokracie a

tyranie (jak již bylo uvedeno, tak Polybios ve svých Dějinách upozornil, že v imperiálních podmínkách tato nabývá podoby ochlokracie). Demokracie je tedy jednou ze čtyř klasických forem republiky.

3. „*Demokracie tedy, myslím, vzniká, kdykoli chudí zvítězí a z přívrženců druhé strany jedny pobijí, jiné vyženou z obce, a zbylým pak dají rovné právo v občanském životě i v úřadech a úřady jsou v ní obsazovány většinou losem*“ (Platón, Ústava, 557). Základem demokracie je tedy „rovné právo v občanském životě i v úřadech“, dále v demokratickém právním státě kodifikované např. v čl. 1 Listiny slovy „rovnost v důstojnosti i v právech“ a konkrétně negativně vymezené pro státní moc v jejím čl. 2 odst. 2 a pozitivně pro každého v čl. 2 odst. 3. Uvedený posun od Platóna k Listině (k tématu též Gress D., From Plato to NATO, New York 1998) vyplývá z reálné zkušenosti Západu s cyklem republiky. Po letech oligarchie, timokracie a nebezpečí ochlokracie bylo v rámci Norimberského procesu (1945 – 1946) stanoveno sedm zásad, současný základ mezinárodního trestního práva, ze kterých vyplývá, že zatímco KAŽDÝ má základní práva a svobody, tak STÁT má jen povinnosti (vizte Chartu OSN, Všeobecnou deklaraci lidských práv a navazující provádějící Mezinárodní pakty o lidských právech).
4. Podstatou demokracie v demokratickém právním státě je tedy rovnost státní moci a každého (člověka, občana) před svrchovaným (přírozeným) zákonem – v případě demokratického právního státu Česká republika jde jen o Listinu základních práv a svobod (KAŽDÝ má základní práva a svobody a STÁTNÍ MOC je povinna je dodržovat). Proto jsou v Listině kodifikovány základní práva a svobody jako „*nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné*“ (čl. 1 Listiny), právě proto „*ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod*“ (§ 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.). Přesvědčení, že každý (člověk, občan) je podřízen státní moci, resp. že musí poslouchat ústavní orgány a od nich kompetenčně odvozené úřady, sbory a síly, je prostě nedemokratické. Snaha nadřadit ústavní orgány nad člověka již byla pro ně negativně vyřešena Norimberským procesem, jehož sedm zásad bylo následně implementováno v souladu s Chartou OSN i do mezinárodního práva vč. Paktů OSN (zejména pak do Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Snaha odmítnout demokratický právní stát ve prospěch „zastupitelské demokracie“ je pak paradoxně shodná se současným společným úsilím (vizte k tomu určená společná prohlášení z 4. 2. 2022, 21. 3. 2023, 16. 5. 2024 a 8. 5. 2025) Ruské federace a Čínské lidové republiky, vymezujícím se právě proti Chartě OSN a Mezinárodním paktům o lidských právech (Čína je neschválila, tedy ani neratifikovala).

5. Supervize základních práv a svobod je v demokracii taková, že tato jsou podobně jako v případě Desatera často z lidské nedokonalosti nesprávně chápána spíše jen jako morální ideály, ke kterým se má směřovat, nikoliv jako základní závazné právní normy. Příkladem může být letitý rozpor demokratické („*Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí.*“) Deklarace nezávislosti Spojených států amerických s oligarchickou (Three-fifths Compromise) Ústavou USA, řešený až v roce 1965 pomocí tzv. Voting Rights Act. Z tohoto důvodu se termín demokracie a republika často zaměňují, což dialekticky (polemicky, nikoliv logicky - zákonitě) „umožňuje“ označit timokracii za „(národně-) socialistickou demokracii“, ochlokracii za „lidovou demokracii“ a oligarchii za „liberální demokracii“ (vizte Fukuyama F., 1989 a 2022). Příslušné adjektivum se tak (gramaticky) triviálně snaží oslabit „rovnost v důstojnosti i v právech“ ve prospěch jím preferovaného nositele moci (jmenovaných, zvolených, nepřírozeně/lidem vybraných).
6. Česká republika je tedy demokratický právní stát, nikoliv „zastupitelská demokracie“, která musí být z podstaty nedemokratická, neboť mezi člověka a jeho základní práva a svobody vkládá zástupce – např. někoho jmenovaného, voleného nebo nepřírozeně (lidmi) vybraného, a to odporuje skutečnosti, že přirozená práva člověka, práva občana a svrchovanost zákona jsou z Listiny nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

X. Ad VII. 3. - posouzení právní otázky „Je Listina základních práv a svobod ústavní zákon?“

1. LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD byla uvozena ústavním zákonem č. 23/1991 Sb. a vyhlášena 8. února 1991 jako ústavní zákon Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky, se kterým musí být do 31. 12. 1991 (§ 6 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.) v souladu ústavní zákony, jiné zákony a právní předpisy, jejich výklad a používání, tedy i ústavy (§ 3 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.) České republiky a Slovenské republiky. Listinu základních práv a svobod lze proto označit za ústavní zákon „svého druhu“ (sui generis) – ústavní zákon ústavních zákonů; základní zákon státu.
2. Dne 28. prosince 1992 se sdělením č. 2/1993 Sb. stala LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD součástí ústavního pořádku České republiky, aby tato mohla 1. ledna 1993 nabýt podoby svrchovaného, jednotného a demokratického právního státu. Myšlenka, že se tím Listina stala pouhým právním předpisem, je nesmyslná, neboť krátké sdělení č. 2/1993 Sb. bylo vydáno v době, kdy byla Listina pro Českou republiku prokazatelně ústavním zákonem a současně se jím stala základem ústavního pořádku, jehož součástí jsou dle čl. 112 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. jen ústavní zákony s tím,

že samotný ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, se odvolává na Listinu a nikoliv naopak.

XI. Ad VII. 4. - posouzení právní otázky „Musí být vše v souladu s Listinou základních práv a svobod, lze v ní dělat změny?“

1. Ústavní zákon LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD byl přijat v souladu s čl. 2 odst. 2 mezinárodní smlouvy MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech a mezinárodní smlouvy MEZINÁRODNÍ PAKT o hospodářských, sociálních a kulturních právech (oba vizte č. 120/1976 Sb.) jako jejich národní projekce. Důvodem bylo, aby tyto mezinárodní pakty o lidských právech, nebyly dále vnímány v rozporu s realitou jen jako pouhé „vyhlášky“, resp., jak je vyloženo výše v bodu IX.5., jen jako pouhé morální ideály, ke kterým se má směřovat (vizte „věc soudce Roberta Fremra“ z roku 2023), nikoliv jako základní závazné právní normy.
2. Mezinárodní pakty o lidských právech (č. 120/1976 Sb.) patří k mezinárodním smlouvám, které jsou na území České republiky obecně závazné a mají přednost před zákonem (vizte § 2 ústavního zákona č. 23/1991 Sb., též nezměnitelný čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.). Jejich případné zpochybnění přímo narušuje / sabotuje současné geopolitické uspořádání a bezpečnost v Evropě (vizte zásadu číslo VII. Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a první i druhou Norimberskou zásadu).
3. Odmítání Listiny základních práv a svobod jako ústavního zákona je spojeno především s neochotou uznat jí kodifikovaná „nezadatelná, nezczizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná“ základní práva. Příkladem takového jednání je například i ústavní zákon č. 162/1998 Sb. Jeho existence byla v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky využita pro legitimaci podobných kroků mj. takto (str. 4 již důkazně předloženého tisku 895/0): *„Listina základních práv a svobod je součástí ústavního pořádku a může být měněna ústavním zákonem, byť o její povaze, zda je to ústavní zákon či právní předpis sui generis, se občas vedou diskuse. Změnitelnost Listiny ústavním zákonem dokazuje již to, že Listina byla takto změněna ústavním zákonem č. 162/1998 Sb., aniž by to bylo v právní praxi i teorii zpochybňováno. Šlo o změnu čl. 8 zmenšující dosaženou garanci práv, když byla prodloužena lhůta pro policejní zadržení bez souhlasu soudu z 24 na 48 hodin. Nynější návrh naopak posiluje základní práva osob.“* Absurdnost této důvodové zprávy, kde i členové zákonodárského sboru v podstatě neřeší zcela klíčovou otázku českého ústavního pořádku a místo toho aplikují jakousi zásadu „již jednou jsem zabil, tak mohu zabít dále“, násobí skutečnost, že hlasování o ústavním zákoně č. 295/2021 Sb. probíhalo pod názvem: „N. ústav. z. – Listina základních práv a svobod“, tedy

s jasným vědomím, že LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD je ústavní zákon, a úmyslem jej tímto způsobem změnit.

4. Musí-li být ústavní zákony, jiné zákony, právní předpisy, jejich výklad a používání v souladu s Listinou základních práv a svobod, která kodifikuje nezadatelná, nezcizitelná a nepromlčitelná základní práva a svobody, pak neexistuje žádná možnost, jak Listinu změnit i přesto, že mezinárodní pakty o lidských právech jsou měnitelné, neboť jejich případná úprava nemůže být ratifikována a vyhlášena v rozporu s Listinou. Listina základních práv a svobod tak nechrání jen základní práva a svobody v České republice (a Slovenské republice), ale i v celém Helsinském prostoru (ZA KBSE), což je i důvod, proč je Listina takto (i ve prospěch cizí moci) zpochybňována.
5. Přestože je ústavní zákon LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD ze své povahy nezměnitelný (nezadatelný, nezcizitelný, nepromlčitelný) a nezrušitelný, mohou být v ústavě České republiky a v ústavě Slovenské republiky základní práva a svobody rozšířeny nad míru upravenou Listinou základních práv a svobod (vizte § 3 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.). V žádném případě nemůže být toto „rozšíření“ negativní pro člověka a občana, ale pouze pro státní moc, tedy i ústavní orgány. Neexistuje např. mechanismus, na jehož základě by státní moc mohla tvrdit, že číslo „24“ bylo ve vazbě na čl. 8 odst. 3 Listiny změněno na hodnotu „48“, což je podstata zmíněného ústavního zákona č. 162/1998 Sb. Taková změna je nejen od počátku pro rozpor s Listinou neplatná, ale je i důkazem jednání, které lze označit za určitou formu „sabotáže“, a to i ve vazbě na členství České republiky v NATO (obdobný slovenský ústavní zákon č. 90/2001 Z. z. naznačuje, že útok na toto základní právo mohl být vědomě veden cílem do budoucna u obou zemí zpochybnit následný vstup do Severoatlantické aliance).

XII. Ad VII. 5. - posouzení právní otázky „Je platné soudní rozhodnutí vč. nálezu ústavního soudu, které je rozporu s Listinou?“

1. Není, neboť ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod (§ 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb.), která kodifikuje nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná základní práva a zakládá rovnost v důstojnosti i v právech, přičemž vymezuje povinnosti státní moci a práva každého vč. základních práv a svobod obsažených v čl. 23 a čl. 21 odst. 1 Listiny.
2. Soudit (např. předmětné řízení sp. zn. 4 T 111/2024) někoho za pokojné uplatnění základních práv a svobod dle čl. 23 a čl. 21 odst. 1 Listiny, a to i pomocí přiznaného násilného porušení jeho základních práv a svobod dle čl. 8 odst. 3 Listiny, není možné – je mj. ve smyslu § 1 odst. 1 ústavního zákona č.

- 23/1991 Sb. a čl. 4 z podstaty neexistující (nemá povahu zákonného aktu), resp. lze jej dokonce vnímat jako snahu odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou (vizte čl. 23 Listiny), tedy přímé potvrzení oprávněnosti aktivace čl. 23 dovolatelem.
3. Přesvědčení, že mohou existovat úkony, jež jsou vyhrazeny pouze ústavním orgánům, kompetenčně odvozeným úřadům, sborům a silám, že pouze tyto mohou konat z moci úřední, tedy, že tyto úkony a výkon z moci úřední nemůže dělat každý, je nedemokratické a odporuje nejen čl. 25 MEZINÁRODNÍHO PAKTU o občanských a politických právech a dále čl. 21 odst. 1 Listiny nebo čl. 23 Listiny, a také čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. (např. právě ve vazbě na čl. 23 a čl. 21 odst. 1 Listiny). Předmětný § 328 zákona č. 40/2009 Sb. měl být účinný od 1. 1. 2010, tedy v době, kdy již byla (mj. souběhem ústavních zákonů č. 162/1998 Sb. a č. 318/2009 Sb.) prokazatelně znemožněna činnost ústavních orgánů a znemožněno účinné použití zákonných prostředků. Používat § 328 zákona č. 40/2009 Sb. mohou tedy jen ti, kteří Listinu a rovnost v důstojnosti i v právech (demokracii) neuznávají (třeba právě tím, že k demokracii přidaným adjektivem „zastupitelská“ devalvují její pravou kvalitu).
 4. V demokratickém právním státě může státní moc vykonávat KAŽDÝ (občan, člověk – vizte čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. ve vazbě na čl. 21 Listiny), musí však k tomu být oprávněn, což předpokládá jediné – soulad s Listinou, a když tento soulad ztratí moc zákonodárná (vizte např. zákon č. 292/1993 Sb. a především ústavní zákon č. 162/1998 Sb.) a současně i moc soudní (např. nálezy ÚS č. 14/1994 Sb. a především č. 318/2009 Sb.), pak má každý (člověk, občan) právo postavit se dle čl. 23 Listiny na odpor s tím, že po sedmi letech (tedy ve vazbě na čl. 54 a čl. 67 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. s dostatečnou rezervou vůči mandátu obou komor Parlamentu) je logické, že se může podílet na vedení a správě veřejných věcí přímo, neboť tak v souladu s Listinou vstoupil do veřejných služeb své země. Učinil tak i dovolatel napadenými skutky, jejichž legitimita sama o sobě nebyla nikdy nikým vyvrácena.
 5. Ostatně předmětné ustanovení § 328 trestního zákoníku, jenž měl nabýt účinnosti 1. 1. 2010, tedy až poté, co můj klient aktivoval u Ústavního soudu dne 2. 11. 2009 nezadatelné (nebyl nikdo, kdo by jej mohl zastoupit), nezcižitelné, neprohlášené a nezrušitelné právo na odpor (čl. 23 Listiny) začíná slovy: „kdo neoprávněně vykonává úkony“. Otázkou této oprávněnosti se přitom orgány v rámci řízení vedených pod sp. zn. 4 T 111/2024 a 2 To 130/2025 nikdy nezabývaly – musely by se totiž mj. vypořádat s uvedeným protiústavním souběhem ústavního zákona č. 162/1998 Sb. a nálezu ÚS č. 318/2009 Sb., což je asi i důvod, proč nebyl Ústavním soudem a Nejvyšším správním soudem vůči

dovolateli nikdy řádně vypořádáno jednání, které je mu kladeno za vinu jako skutek č. 3, a s ohledem na zákonné lhůty je asi i těžké zpochybnit jeho účinnost.

6. Dovolatel vždy výslovně vystupoval za Českou republiku dle čl. 23 a čl. 21 odst. 1 Listiny, což je oprávnění, které může nabýt každý (člověk, občan), ne však žádný ústavní orgán, od něj kompetenčně odvozený úřad, sbor (Policie ČR si však ve s tím spojených řízeních tuto pravomoc přisvojila) nebo síla. Stěží lze mému klientovi ve vazbě na Listinu zaslívat i použití státních symbolů dle § 2 odst. 1 zákonů č. 134/2001 Sb. a č. 3/1993 Sb.
7. V demokratickém právním státě je tedy třeba přijmout, že soudy v něm nejsou všemocné (na rozdíl od československé timokracie v něm neplatí, že „ústavní soud má pravdu, i když se mýlí“ – vizte mj. ESLP Application no. 20342/23), a i ony se musí řídit kodifikovanými základními právy a svobodami, tedy i skutečností, že státní moc může za určitých okolností vykonávat každý. Ignorování tohoto faktu pak působí politickou krizi, na niž reaguje i „NATO Act“, jenž je spojeneckou snahou o nápravu situace. Nebude-li tato možnost využita, hrozí reálná možnost zneužití uvedené krize konkurenčními civilizačními okruhy (již nyní je podobně právní stav zpochybňován na Ukrajině, která tak mimo tenčící se zásoby zbraní, „nemá v ruce žádné karty“).

XIII. Ad VII. 6. - posouzení právní otázky „Může ústavní soud zrušit ústavní zákon?“

1. Nemůže. Soudci ústavního soudu musí dle čl. 2 odst. 2 Listiny uplatňovat státní moc jen v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví – dle čl. 85 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. se musí ústavními zákony řídit a dle čl. 88 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. jsou jimi vázáni; nemají tedy jak ústavní zákon zrušit – o tom, co je ústavní zákon, rozhoduje pouze Parlament (čl. 39 odst. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.).
2. Ne všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou v demokratickém právním státě závazná pro všechny orgány i osoby, ale pouze ta vykonatelná (čl. 89 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.), tedy pouze taková, která nejsou v rozporu s Listinou vč. jejího čl. 2 odst. 2, konkrétně pak uvedeným čl. 85 odst. 2 a čl. 88 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. Podobně jako v případě demokratického („rovného v důstojnosti i v právech“) právního státu zde přídavné jméno propůjčuje platnost přívlastku – vykonatelnost („skutečnost, že lze právo ze soudního, úředního apod. rozhodnutí vymáhat“).
3. Ústavní zákon č. 195/2009 Sb. tedy nemohl být zrušen nálezem ÚS č. 318/2009 Sb. a je proto, stejně jako jemu velmi podobný ústavní zákon č. 69/1998 Sb. stále platný (oba jsou v souladu s čl. 9 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. v němž samotném také nelze dělat změny). Nejpozději dne 15. října 2009 tedy byla rozpuštěna Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, a protože nebyla do

60 dnů zvolena nová (čl. 17 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.), tak se Česká republika propadla do dlouhodobé politické a ústavní krize (vizte „NATO Act“), která se násobí i díky tomu, že Nejvyšší správní soud odmítá možnost podání návrhu na neplatnost voleb (soudní přezkum voleb) a soudci ústavního soudu trvají na tom, že mohou rušit ústavní zákony (odst. 60 nálezu ÚS č. 49/2021 Sb.) nebo dále trvá snaha zasahovat do Listiny (ústavní zákon č. 295/2021 Sb., vizte též jemu příslušnou a již zmíněnou důvodovou zprávu). Ukončit uvedenou krizi může jen důsledné respektování a dodržování ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD, což je i hlavní cíl dovolatele a již prokázaný důvod jeho skutků.

XIV. Ad VII. 7. - posouzení právní otázky „Kdo může posoudit, je-li ústavní zákon v souladu s Listinou?“

1. Každý (občan, člověk). Právě toto základní právo a svoboda je podstatou čl. 23 Listiny – právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický („rovný v důstojnosti i v právech“) řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou. Tento odpor ale nelze uplatnit snadno (obecně by k tomu neměl být důvod, když se všichni mají řídit Listinou), musí být současně splněny dvě „málo pravděpodobné“ podmínky – musí být znemožněna činnost ústavních orgánů (v tomto případě to lze shledat například v přijetí ústavního zákona č. 162/1998 Sb.) a musí být znemožněno účinné použití zákonných prostředků (nález ÚS č. 318/2009 Sb.). V závorkách uvedené tisky ukazují nejen, že „málo pravděpodobné“ nastalo, ale i to, že demokratický právní stát má opravdu robustní ochranné mechanismy – jen právě toto umožnilo dne 2. 11. 2009 dovolateli nezadatelnou, nezcizitelnou, nepromlčitelnou a nezrušitelnou ústavní stížností aktivovat čl. 23 Listiny.
2. Oprávněnost ústavní stížnosti dovolatele a jeho aktivaci čl. 23 Listiny následně poměrně nechtěným, ale příznačným způsobem potvrdil správní úsek Ústavního soudu (SPR. ÚS 706/09), jenž dle čl. 23 Listiny nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné podání odmítl s invektivou (poslední odstavec dokumentu), zcela zřejmě zpochybňující „rovnost v důstojnosti i v právech“. Z navazující korespondence je zřejmé, že se s předmětnou ústavní stížností seznámili všichni ústavní soudci (a dále i mnozí jejich nástupci).
3. Lze mít za to, že jednou z nutných podmínek odstranění prokázané politické a ústavní krize je i vypořádání ústavní stížnosti dovolatele z 2. 11. 2009. Tato potřeba se časem znásobila a odhalila i souvztažnosti, které tehdy nebyly plně vnímány. Původně byla podána jako reakce na nález ÚS č. 318/2009 Sb. (v kontextu souběhu s ústavním zákonem č. 162/1998 Sb.), nenaplnění ústavního zákona č. 195/2009 Sb. a útok na náboženskou svobodu vedený předsedou Ústavního soudu panem Pavlem Rychetským (vizte rozhovor POKUD JE BŮH, JE TO ZLOČINEC, In: Profit 42/2009, str. 1 a dále

36 až 31). Následně bylo zjištěno, že uvedená ústavní stížnost má podstatně širší souvislosti, neboť 3. 11. 2009 začal jí již zatížený Ústavní soud projednávat Lisabonskou smlouvu, později v souvislosti s jejím čl. 6 odst. 3 dotčenou tzv. Protokolem 14 (č. 48/2010 Sb. m. s.) k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.), kterým se tato dostala do rozporu s mezinárodním právem OSN (Protokol č. 14 mj. zpochybňuje právo na spravedlivý proces), což bylo dále dovolateli potvrzeno i sdělením Evropské komise Ares(2014)1381842, ze kterého vyplývá, že tato nepovažuje základní práva za součást práva Evropské unie.

4. Následkem výše uvedených skutečností se ústavní stížnost dovolatele z 2. 11. 2009 stala součástí jakési širší protisabotážní operace, do níž byla následně v roce 2018 cestou aktivit Ústřední zpravodajské služby USA (CIA) zapojena i Bezpečnostní informační služba (vizte spis). S tím souvisí i skutek 2 dovolatele spojený se zastavením činnosti BIS, jenž opět nebyl v předmětném řízení posouzen dle obsahu, ale asi jen dle formy, která se zdála protizákonná. Z obsahu dokumentu přitom vyplývá, že dovolatel takto brojil proti skutečnosti, že se činnost BIS prokazatelně (dle jakéhokoliv zákonného úhlu) dostala do rozporu se zákonem (a tedy dle čl. 2 odst. 2 i Listinou), protože nemůže být vedena osobou **z pověření**. Dovolateli je tak paradoxně vytýkán skutek, který má příslušníky BIS chránit, nikoliv dehonestovat či jakkoliv jinak poškodit. Dovolatel měl a má totiž za to, že porušovat § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 153/1994 Sb. z pozice příslušníka BIS je podstatně horší než z pozice každého. Činnost BIS tedy byla znemožněna v rámci „protisabotážní operace“ dovolatelem, aby byli její bývalí agenti chráněni, což jim bylo i opakovaně písemně sděleno.

XV. Ad VII. 8. - posouzení právní otázky „Může občan jednat jménem pléna Nejvyššího správního soudu?“

1. Dle dovolatele může a jeho argumentace je legitimní, neboť Listina mu dle čl. 21 odst. 1 v kontextu čl. 23 a čl. 2 odst. 3 přiznává právo podílet se na správě věcí veřejných přímo, na což navazuje čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. Dovolatel zastává názor, že Listina omezuje takový výkon státní moci jen v případě rozhodování o vině a trestu za trestné činy (vizte čl. 40 odst. 1 Listiny). Hlava pátá Listiny však byla soudy v případě dovolatele opakovaně VÝSLOVNĚ protiústavně vyloučena, a to ve značném rozsahu (ve věci odmítnutí soudní ochrany jeho základních práv a svobod vč. skutku č. 4, útoku na jeho nemovitý majetek, internace v psychiatrické léčebně, trestního příkazu, odnímání zákonných soudců), je tedy otázkou, mohla-li být dostatečně uvažována, či pochopena.
2. Skutečnost, že ani skutek 2 dovolatele nebyl posuzován dle obsahu, a to navíc až po uplynutí příslušné správní doby (Obvodním soudem pro Prahu 6 v rámci skutku 4, tedy bez onoho naplnění hlavy páté

Listiny) zabraňuje zjištění, že cílem dovolatele nebyla jen ochrana příslušníků BIS, ale i hledání způsobu, jak vrátit legitimitu alespoň Nejvyššímu správnímu soudu, který nejméně od roku 2010 včetně blokuje volby do Parlamentu České republiky (více vizte obsah skutku 2). Dovolateli je tak poněkud tragikomicky bráněno, aby se zbavil jha, jenž aktivace a naplnění čl. 23 Listiny přináší, a to způsobem, jenž paradoxně obnovuje legitimitu těch, kteří se na vzniku tohoto protiústavního stavu podíleli. Vytýkat takový postup dovolateli je doslova absurdní.

XVI. Ad VII. 9. - posouzení právní otázky „Musí soudy za všech okolností chránit základní práva a svobody, založené Listinou?“

1. Musí, je to jejich ústavní povinnost, čnicí nad jakýmkoliv dalším zákonem i jejich činností. Sama o sobě nevyplývá jen ze samotného ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD, ale je přímo uvedena v čl. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, a to bez jakékoliv další zákonné souvztažnosti; je to primární úkol soudní moci, který je nutné naplňovat bez ohledu na vertikální (hierarchickou) nebo horizontální (teritoriální) organizaci.
2. Odmítnutí soudní ochrany základních práv a svobod přímo Nejvyšším soudem se týká i dovolatele – vizte jeho podání z 23. 4. 2024 (důkaz č. 10). Důsledkem byla protiústavní násilná (vč. fyzického napadení jeho i jeho rodinných příslušníků) internace v psychiatrické léčebně, a to na 13 dní vč. samoty a detence, tedy podstatně déle, než stanoví čl. 8 odst. 3 Listiny v jakékoliv „uvažované verzi“. To, že k ní nebyl vůbec žádný zákonný důvod, vyplývá mj. z toho, že v obou napadených řízeních byla výslovně zdůrazněna soudy poznaná přičetnost dovolatele (vizte například bod 18 napadeného usnesení, v němž je doslova uvedeno: *„Nelze než uzavřít, že obžalovanému skutečně po dobu jeho pobytu v Psychiatrické léčebně Šternberk měl být z důvodu nutné obhajoby obhájce ustanoven, nicméně se nejedná o takovou vadu, která by měla v projednávané věci vliv na rozhodnutí o vině a trestu obžalovaného, u kterého okresní soud nakonec zcela správně nedospěl k žádným pochybnostem o jeho přičetnosti“*). Kdyby dovolatel stanul v souladu s Listinou vč. jejího čl. 8 odst. 3 před soudem ještě před uvažovanou internací (prakticky únosem), nemohlo k ní tedy dojít. Nyní jde dovolateli i z profesních důvodů především o nápravu situace, tedy důsledné dodržování ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD, což předpokládá i příslušné ústní jednání u Nejvyššího soudu, a to bez zbytečných průtahů (vizte čl. 38 odst. 2 Listiny) – odpočet oněch 24 měsíců do konce roku 2027 totiž již započal (vizte „NATO Act“).

XVII. Ad VII. 10. - posouzení právní otázky „Kdo má za všech okolností chránit demokratický právní stát?“

1. Spojené státy americké implementovaly do svého právního řádu mezinárodní smlouvu MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech až 2. dubna 1992 (138 Cong. Rec. S4781-01), a to v souladu se svou Ústavou a jejími dodatky, tedy i Listinou práv. Paradoxně tak k demokratickému právnímu státu (třeba i s ohledem na zmíněný Voting Rights Act) putovaly přes dvě století (i Francie přijala všeobecnou ústavní platnost Deklarace práv člověka a občana z roku 1789 až roku 1958). Ve vztahu k současným „Kristovým letům“ demokratického právního státu v Česku je to násobná zkušenost. Přesto nebo právě proto jej USA implementovaly s prohlášením, že ustanovení článků 1 až 27 Paktu nejsou samovykonávací. Možná i proto nyní na evropský Západ tlačí pomocí nové Národní bezpečnostní strategie a s ním spojeného „NATO Act“. Jsou tedy Spojené státy americké oním garantem demokracie?
2. MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech byl přijat jako mezinárodní smlouva v návaznosti na Chartu OSN a Všeobecnou deklaraci lidských práv. Jeho schválení a ratifikaci v Evropě, a to napříč politickými režimy, umožnil jiný instrument – tzv. Helsinský proces, zhmotněný v Závěrečném aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (ZA KBSE, 1. 8. 1975), jehož signatářem je také Svatý stolec, jenž je i signatářem následné Pařížské charty pro novou Evropu (20. 11. 1990), potvrzující supervizi základních práv a svobod.
3. Pakt a na jeho základě uvozená Listina (není nikým podepsána, je to ústavní zákon sui generis) ukončují na území Česka nebezpečné a nepřírozené období „koho panství, toho víra“ spojené s Augšpurským mírem. Ten stvrdilo i 31 říšských biskupů a 11 opatů – selhali, odvrátili se od Desatera, Ježíše Krista krále nahradili světskou vládou, zprvu často jen svojí vlastní. Latinská (katolická) církev se to snažila již řešit na Tridentském koncilu (1545- 1546), ale průlom bylo dosaženo až na druhém vatikánském koncilu (1962 – 1965), nejen v důsledku tzv. sociální nauky církve započaté roku 1891 encyklikou Rerum novarum, ale i s pomocí světské Charty a Deklarace. Právě koncilní konstituce Gaudium et Spes (7. 12. 1965) a deklarace Gravissimum educationis (28. 10. 1965) nebo Dignitatis Humanae (7. 12. 1965) umožnily, aby se Vatikán do Helsinského procesu nejen zapojil, ale stal se i jeho moderátorem. Základní lidská práva se poté stala základem učitelské služby církve (od 1983, CIC kán. 747 § 2) i katolického života v Kristu (od 1991, třetí oddíl Katechismu katolické církve), čímž bylo završeno i první století sociální nauky církve (encyklika Centesimus annus). I katolické církvi tak trval návrat k přirozenému zákonu přes čtyři století a stále zde není dokončen.
4. Dne 15. září 2021 napsal dovolatel dopis svému dlouholetému arcibiskupovi (vizte důkaz č. 11), tehdy také předsedovi České biskupské konference, a to i s tímto poselstvím: „*Narůstající nestabilita může*

vést k válce. Máme-li se tedy vyvarovat války (KKC, 2307 až 2317; též smysl poslední encykliky FRATELLI TUTTI), musí se Církev vrátit ke své sociální nauce“. Onoho dne došlo i k vyhlášení tichomořského paktu AUKUS (počátek značně zvýšeného napětí mezi USA a Čínou) a počátku tzv. Synodální cesty, na níž se má latinská církev zbavit klerikalismu a oportunismu. Přesně tři měsíce poté přešel dovolatel v důsledku nátlaku BIS do pozice dle čl. 23 Listiny i v oblasti pracovně-právních vztahů a Ruská federace předložila Spojeným státům návrh nových bezpečnostních dohod v Evropě požadujících návrat geopolitického uspořádání v Evropě před 27. květen 1997, a to v souladu se ZA KBSE. Následně bylo 4. února 2022 utvrzeno čínsko-ruské „souručenství“ a 24. února 2022 zahájila Ruská federace otevřenou ozbrojenou agresi vůči Ukrajině ...

5. Lze tedy říci, že dovolatel (vyznáním katolík) provádí „protisabotážní operaci“ v souladu s mezinárodním právem (č. 30/1947 Sb., č. 120/1976 Sb., č. 66/1999 Sb.) a to i s využitím Kodexu kanonického práva (vizte CIC kán. 747 § 2), tedy mj. přímo na základě čl. 15 Listiny. Jeho cílem je obnova činnosti ústavních orgánů České republiky v souladu s Listinou základních práv a svobod. Za to jej mohou stíhat, obžalovávat a odsuzovat jen ti, kteří Listinu neuznávají.
6. Dovolatel, samozřejmě, není nejvyšším ochráncem Listiny základních práv a svobod, je ovšem součástí onoho slova „každý“, je člověkem (vizte čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.), který je oprávněn chránit základní práva a svobody za podmínek stanovených v čl. 23 Listiny a za podmínek obecně vyplývajících z Listiny jako takové. Ačkoliv se Okresní soud v Olomouci pokusil názor dovolatele v tomto směru dezinterpretovat tím, že mu vkládal do úst myšlenky o tom, že právo na odpor je snad jakýmsi bezvládním, pravý opak je pravdou. Dovolatel je přesvědčen (jak je uvedeno i výše), že aplikace práva na odpor je vysoce nepravděpodobný krok, je při něm nutné důsledně dbát práv a svobod zaručených Listinou, přičemž možnost uplatnění tohoto práva zaniká okamžikem, kdy je činnost ústavních orgánů obnovena, případně kdy je umožněno účinné použití zákonných prostředků.

XIX. Ad VII. 10. - posouzení právní otázky „Jak obnovit činnost ústavních orgánů po aktivaci a naplnění čl. 23 Listiny?“

1. Dovolatel předpokládá, že klíčem je ústní jednání k obsahu předmětných skutků, ke kterému nikdy nedošlo (stejně jako v případě přípuštěných důkazů). Např. napadené usnesení č. j. 2 To 130/2025-488 konstatuje (vizte začátek odstavce 3), že dovolatel podal proti rozsudku odvolání nejen prostřednictvím svého právního zástupce, ale i sám. Není to pravda – dovolatel podal odpor dle čl. 23 Listiny, který by musel soud řešit v souladu s Listinou a čl. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., nikoliv dle trestního řádu (ten již může být v době aktivace čl. 23 Listiny protiústavní – vizte např. znění § 75;

- výše vizte též obdobný problém § 328 zákona č. 40/2009 Sb.). I to je důkaz toho, že osoby brojící proti dovolateli Listinu základních práv a svobod nechápou, případně neuznávají. Musely by totiž nejdříve zkoumat, zda byly vytvořeny podmínky pro aktivaci čl. 23 Listiny a následné využití práva na správu věcí veřejných přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny. Pokud dovolatel tvrdí, že byly, a to mj. souběhem nálezů ÚS č. 162/1998 Sb. a č. 318/2009 Sb., pak by musely být např. nastoleny i již uvedené právní otázky – „Musí být vše v souladu s Listinou základních práv a svobod, lze v ní dělat změny?“, nebo „Může ústavní soud zrušit ústavní zákon?“. Nic takového nenastalo (odst. 17 napadeného usnesení navíc přiznává, že obsah sporných písemností vůbec nebyl zkoumán, což je v rozporu s trestním řádem). Místo toho se soudy snaží dovolateli podsunout „ohrožovací povahu“ jeho skutků s tím, že se cítí být „chráněnými objekty“ (odst. 15 napadeného usnesení), a to i před uplatněním základních práv a svobod. Zde je třeba zdůraznit, že v demokratickém právním státě Česká republika je společensky škodlivé (k odst. 19 napadeného usnesení) jen to, co je v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Z tohoto pohledu je tedy výslovně škodlivé začínat rozsudek jménem republiky slovy *„je vinen, že s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem, sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat“*, nikoliv tedy ono uplatnění základních práv a svobod dle čl. 23 a čl. 21. odst. 1 Listiny. Základní práva dle čl. 21 a čl. 23 Listiny jsou totiž dovolateli z podstaty opravdu vlastní („jemu patřící“) a na jeho obecném („týkajících se všech“) výkladu nemůže být nic škodlivého ani nezákonného. Pokud se jeho postupem cítí někdo dotčen, pak nejde o protizákonnou činnost dovolatele, ale popření demokratického právního státu z druhé strany. Pokud by pak podmínky pro aplikaci čl. 21 a 23 Listiny nebyly v předmětném případě splněny, bylo povinností soudů se touto otázkou reálně zabývat a učinit o tom relevantní, právně podpořený a přezkoumatelně odůvodněný závěr. To se však nestalo.
2. Dovolatel předpokládá, že právě skutek 1 vč. jeho dvou příloh v kombinaci se skutkem 2 umožňuje účinné řešení případu a obnovu činnosti ústavních orgánů, a to nejen ve vztahu k základním právům a svobodám, ale i jako národní reakci na novou Národní bezpečnostní strategii USA a „NATO Act“. Význam postupu dovolatele tak může z tohoto pohledu v čase růst a potenciálně i umožnit potřebnou stabilizaci Severoatlantické aliance.
 3. Ze všech výše uvedených důvodů se dovolatel pokusil v nastalé časové tísní do roku 2027 celou věc zjednodušit (takto byl po započetí další fáze ruské agrese pojat i skutek č. 4 – „Předběžné opatření 1/2022“), a proto podal 2. 10. 2025 k Nejvyššímu správnímu soudu a Ústavnímu soudu příslušný „Návrh deaktivace čl. 23 ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD pomocí projektu

ROBOT v letech 2026 až 2035)“. Uvedený návrh (vizte důkaz č. 12) vyžaduje projednání, nyní je k němu tedy prostor u Nejvyššího soudu, ke kterému doputoval jako součást dovolání proti řízení vedeným pod sp. zn. č. j. 4 T 111/2024 a č. j. 2 To 130/2025.

4. Dovolatel má za to, že samotná řízení sp. zn. 4 T 111/2024 a sp. zn. 2 To 130/2025 a s nimi spojené aktivity prokázaly, že se osoby nyní se identifikující s ústavními orgány a kompetenčně odvozenými úřady, sbory a silami nehodlají řídit ústavním zákonem LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD, a naopak dovolatele odsuzují za to, že se tento ústavním zákonem LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD řídí. Vzhledem k tomu, že uvedená a s nimi spojené aktivity probíhaly výslovně v rozporu s Listinou základních práv a svobod (mj. problém čl. 8 odst. 3 Listiny – mj. důkaz č. 13), tak s ohledem na Listinu samotnou i ustanovení § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 23/1991 Sb. prostě nebyly.
5. Obnovit činnost ústavních orgánů po aktivaci a naplnění čl. 23 Listiny je tedy možné pomocí uznání a využití práva na správu věcí veřejných přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny, což je mj. spojeno s předmětnými skutky 1 až 4 dovolatele. Dovolatel tedy v rámci tohoto dovolání přichází s uvedeným zjednodušujícím návrhem (důkaz č. 12), jehož projednání a přijetí osobami jednajícími jménem ústavních orgánů by mohlo vyřešit nejen nestabilitu NATO, ale především obnovu činnosti ústavních orgánů České republiky. Přístup dovolatele nabízí řešení daleko přesahující řízení vedená pod sp. zn. 4 T 111/2024 a sp. zn. To 130/2025, neboť jeho cíl zůstává po celou dobu nezměněn – respektování ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD a zásad demokratického právního státu.

Důkazy:

č. 1 – *dopis paní Kučerové ze dne 22. 3. 2023*

č. 2 – č. j. *KRPM-112020-31/TC-2022-140573-510 ze dne 28. dubna 2023*

č. 3 – č. j. *KRPM-112020-37/TC-2022-140573-510 ze dne 14. června 2023*

č. 4 – *návrh zákona „NATO Act“, předložený v Senátu (S.2174) i Sněmovně reprezentantů (HR 6508) Kongresu USA;*

č. 5 – *National Security Strategy of the United States of America, November 2025;*

č. 6 – *Voska M., Výdaje na obranu nesmí být jen honem za procenty, varuje Havlíček, In: www.novinky.cz, 13. 11. 2025;*

č. 7 – *Slattery G., Pamuk H., Exclusive: U sets 2027 deadline for Europe-led NATO defense, officials say, In: www.reuters.com, 6. 12. 2025*

č. 8 – *Myers M., 'Make Europe Great Again' and more from a longer version of the National Security Strategy, In: www.defenseone.com, 9. 12. 2025;*

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3, IČO: 247 93 345, DIČ: CZ24793345

e-mail: office@nielsenlegal.cz, www.nielsenlegal.cz

Společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 174728.

č. 9 – *Chlup V., Západ – kronika naší kultury, chlup.net, 2017 (kniha předána fyzicky)*

č. 10 – *podání k Nejvyššímu soudu dne 23. 4. 2024*

č. 11 – *podání k předsedovi České biskupské konference dne 15. 9. 2021,*

č. 12 – *„Návrh deaktivace čl. 23 ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD pomocí projektu ROBOT v letech 2026 až 2035“, podaný dne 2. 10. 2025 u Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu*

č. 13 – *5 KZT 245/2023-11 z 21. července 2023*

V.

Soudní poplatek

19. Dovolatel zaplatí soudní poplatek na výzvu soudu.

VI.

Závěr

20. S ohledem na vše shora uvedené dovolatel žádá, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 2To 130/2025-488 ze dne 23. 10. 2025 i rozsudek Okresního soudu v Olomouci č. j. 4 T 111/2024-450 ze dne 27. 3. 2025 a rozhodl tak, že dovolatel se zprošťuje obžaloby.

JUDr. Tomáš Nielsen, advokát a společník

Nielsen Legal, advokátní kancelář, s.r.o.

v zastoupení **Mgr. Vladimíra Chlupa**